

Роб Стјуарт је практично анониман у Канади. Четрдесет осмогодишњи глумац је незапослен и живи са својим родитељима у Бремptonу у Онтарију. „Мој овдашњи живот је најобичнији живот радничке класе“. Скоро свакодневно, он устаје у седам да би одвео свог сина на хокејашки тренинг. Аудиција има, али послови су ретки, каже, тако да само повремено добије гостујућу улогу у телевизијским серијама, као што су на пример две епизоде „Риценесиз“ или предстојећа тезга у „Малој кући у прерији“.

Међутим, с друге стране Атлантика, у Србији, Стјуарт је култна личност која је постала национални суперхерој. Обожаваоци га пресрећу на улицама; кафићи прокључају када он уђе; мирни оброци у ресторану су немогући. „Не могу то чак ни да објасним а да не звучим нескромно,“ додаје.

Разлог? „Тропска врелина“, канадска серија из раних деведесетих, у којој је Стјуарт тумачио Ника Слотера, острвског приватног детектива са коњским репом и маљавим грудима, окруженог лепотицама у бикинијама. Своје учешће у „Љигавај серији“, коју описује као нискобуџетну верзију „Магнума“ и која је трајала само три сезоне, Стјуарт је сматрао срамотом, све док се прошлог децембра није улоговао на Фејсбук и пронашао клуб обожавалаца под називом „Тропска врелина/Ник Слотер“, са неких 17.000 чланова, углавном из Србије.

„За мене је било ван памети да је серија икоме ишта значила“, присећа се. Ово откриће потакло га је да оживи Слотера у земљи која га је памтила све ове године. Са својим суседом, уметником и аматерским филмацијом Марком Веспијем и Веспијевом сестром Лизом, Стјуарт је прошлог месеца отишао у Србију да сними документарца под називом „Слотера Ника за председника“, и открије више о своме алтер егу суперстару.

У Београду, дочекала их је јавна хистерија. Низ медијских екипа чекало је на њихов долазак, заједно са групама обожавалаца у хавајским кошуљама (Слотеров заштитни знак). Фотографи су шкљоцали, да би затим искакали испред објектива, како би себе овековечили заједно са националним херојем.

Пише: Џулија Белуз
уторак, 28 јул 2009 07:07

У Србији, ишчекивање је расло још од марта месеца, када је у штампу процурела вест да ће Стјуарт наступати са српским панк бендом на њиховом јубиларном 20-годишњем концерту. „У свим новинама је објављено да Ник Слотер долази у Србију“ каже Стјуарт. „Било је невероватно.“

Стјуартов домаћин у Србији, угледни политички активиста Срђа Поповић – са којим се Стјуарт повезао преко Фејсбука – каже да, након што су српске новине објавиле његову фотографију са Стјуартом, није могао нормално да живи. „У року од 15 минута, примио сам 300 позива, и сви су ме питали да их упознам са Ником Слотером, и желели да се сликају са њим“.

Поповић каже да су „сви у Србији“ деведесетих гледали ову серију. Приказивана је на четири од пет ТВ-станица, а једина конкуренција били су јој националистичка пропаганда и јужноамеричке теленовеле. „Није ни чудо што се Ник Слотер појавио на графитима у београдском предграђу Жаркову, и касније на студентским протестима“, каже Поповић.

У новембру 1996. године, када су млади људи три месеца излазили на улице београдских градова након што је Милошевићев режим објавио спорне изборне резултате, Слотер је постао симбол њихове опозиционе политике. Прво се појавио графит у Жаркову на коме је писало „Слотеру Ниче, Жарково ти кличе“, затим популарна и иронична песма „Слотеру Ниче, Србија ти кличе“ српског панк бенда Атеист реп. После тога, слогани су се умножили и изменили: „Свакој мајци треба да је дика, која има сина ко Слотера Ника“, чак и „Слотера Ника за председника“.

Ове риме биле су на мајицама и беџевима студената, истакнуте по улицама на протестним плакатима, и гласно извикиване на демонстрацијама од стране оних који су желели промене. Како каже Поповић – један од главних организатора студентских протеста средином деведесетих и каснији суоснивач „Центра за ненасилне акције и стратегије“: „Слотера Ника за председника значи „Било кога, само не Милошевића“ – будући да је Милошевић био толико лош, да би било ко био бољи.“

Стјуарт и Марк Веспи имају неколико сопствених теорија о успеху Тропске врелине у Србији. Између осталог, то што је серија била међу реткима која су тако нашироко емитоване у Србији, захваљујући економским санкцијама; и то што се дешава у раскошном тропском амбијенту, који је пружао неку врсту бекства из политичких и

економских проблема у држави. Како каже Веспи, „Тропска врелина“ „није била ни о политици ни о насиљу. Управо је ведрина серије оно што им је тада било потребно“.

Оно што је запрепастило филмације били су изливи емоција са којима су се срели током своје посете – оно што су српске новине назвале „слотерманијом“. „Ти огромни момци са сузама у очима који говоре „Ти си мој херој“, прича Стјуарт „За те људе постоји емоционална позадина: оно кроз шта су пролазили током 90-их, када им је серија постала омиљена.“

Слотерова смотаност и склоност брљотинама у стилу Хомера Симпсона такође су одувек погодвали српском смислу за хумор, који је самокритичан, што је особина коју, како Стјуарт сматра, Срби деле са Канађанима. Стјуарт и Веспи чули су небројено пута да су Срби волели овог телевизијског лика због тога што се увек враћао након што га пребију. „Најмоћнији војни савез их је бомбардовао, имали су диктатора, али они су настављали да устају сваког јутра и да покушавају да се изборе са тим“, објашњава Стјуарт. „Више их је дотицала његова јадност него његово херојство“.

Према Поповићу, „Читава хистерија и љубав према Слотеру у вези су са генерацијом која је изгубила најбољих 10 година својих живота. Током тих ружних година, сви ми смо желели да будемо Ник Слотер“. Најзад, приватни детектив обично је био или на плажи или у кафићу, увек окружен прелепим женама. „То је врхунски српски сан“ додаје он јетко „Он је српски Бетмен, савршени српски суперхерој.“

Снимање документарца укључивало је Стјуартово гостовање на концерту Атеист репа, као и састанак са амбасадором Канаде у Србији, Џоном Морисоном, који је Стјуартову посету видео као „јединствену прилику за подизање нових мостова између Канаде и Србије“. Морисон и Стјуарт заједно су посадили јаворе у Жаркову, месту првобитних графита о Нику Слотеру. Дрвеће је, како предвиђа Поповић, „добар знак да ће Стјуарт поново доћи“.

Оно је такође било и симбол Стјуартовог ускрснућа. Он описује овај пут као свој професионални опоравак. „Ако погледате на мојих 25 година глумачке каријере, тешко је сачинити ретроспективу. Нема много тога на шта бих био поносан“, каже он.

Пише: Џулија Белуз
уторак, 28 јул 2009 07:07

После „Тропске врелине“ напустио је глуму, али јој се враћао кад би му затребао новац, појављујући се у серијама какве су „Амазон“ Питера Бенчлија и „Painkiller Jane“. „Мислио сам да је Тропска врелина била ужасна. Било ме је срамота због ње. Али, уколико је она тим људима пружила толико утехе и емоција, онда је то дивна ствар.“

Промотивни видео за документарни филм емитован је 8. јула на фестивалу „Roma Fiction Fest“ у Италији, и приказује срдачну и разбарушену слику ове земље. То би и за Србију могао да буде повратак, каже Поповић: „Сви смо задивљени Робовом посвећеношћу намери да Канађанима и осталима који ће гледати документарац покаже ведро лице Србије, што је врло далеко од онога како људи обично виде моју земљу.“

(Превела **Јована Папан**)

<http://www.theglobeandmail.com/news/arts/canadas-batman-of-the-balkans/article1230105/>